

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8314/2549

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดบึงกาฬ โจทก์ นายแมนหรือคู่ บัณฑิตหรือบัณฑิตจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 136,

พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 2,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 7, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 136

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในคดีอาญาจำเลยมีสิทธิที่จะให้การอย่างใดหรือไม่ให้การเลยก็ได้ เป็นหน้าที่ของโจทก์ต้องนำสืบพยานก่อนให้เห็นว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด จำเลยไม่จำเป็นต้องยกประเด็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การก็มีสิทธิที่จะนำสืบในประเด็นนั้นๆ ได้ และมีอำนาจนำพยานเข้าสืบเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจำเลยได้โดยไม่ต้องซักถามพยานโจทก์ในเรื่องที่จำเลยจะนำพยานหลักฐานเข้าสืบต่อไป การที่จำเลยเข้ามาขอตัวต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและทำการสอบสวนจำเลยแล้วได้สั่งปล่อยจำเลยชั่วคราวโดยมีประกันในวันเดียวกันไปจนถึงวันฟ้อง ถือได้ว่าเป็นการจับกุมจำเลยในวันที่จำเลยเข้ามาขอตัวแล้วตามป.อ. มาตรา 136 (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้น เมื่อคดีนี้มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท จึงอยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.2520 มาตรา 2 และมาตรา 3 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 7 และมาตรา 9 พนักงานอัยการโจทก์ต้องฟ้องคดีต่อศาลภายในกำหนดสี่สิบแปดชั่วโมง หรือต้องมีการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอผิดฟ้องครั้งแรกภายในสี่สิบแปดชั่วโมง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2540 เวลากลางคืนก่อนเที่ยง จำเลยขับรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน หนองคาย จ - 9676 มีนายธณินทร์ ทวยเพียง นั่งซ้อนท้ายไปตามถนนบ้านโคกสะอาด-บ้านหนองแสง มุ่งหน้าไปบ้านหนองแสงด้วยความเร็วสูงล้ากึ่งกลางของทางเดินรถที่ขับสวนมาด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์กล่าวคือ ในสภาพถนนเช่นนั้น จำเลยต้องไม่ขับรถด้วยความเร็วสูงและบังคับรถให้อยู่ในทางเดินรถของตน และควรขับรถชิดด้านซ้ายของทางเดินรถที่จำเลยขับโดยให้ถ้อยกึ่งกลางของทางเดินรถเป็นหลัก จำเลยอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ จนเป็นเหตุให้รถจักรยานยนต์ที่จำเลยขับพุ่งเข้าชนรถยนต์คันที่นายอุ่นเรือน ปินตา ขับสวนมา ทำให้รถทั้งสองคันได้รับความเสียหาย นายธณินทร์ได้รับบาดเจ็บที่กระดูกก้นคอเป็นอัมพาตระดับคอลงมาได้รับอันตรายสาหัส ทุพพลภาพป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวันและประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4) (8), 157, 160 วรรคสาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4) (8), 157, 160 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็น

ความผิดกรณีเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้างมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยว่า มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับวันที่และเดือนที่จำเลยเข้ามาขอตัวให้ผิดไปจากของเดิม โดยจำเลยเข้ามาขอตัวต่อพนักงานสอบสวน มีการสอบสวนจำเลยไว้และจำเลยได้รับการประกันตัวในชั้นสอบสวนในวันเดียวกันคือวันที่ 14 พฤษภาคม 2540 มีใช้วันที่ 8 มิถุนายน 2540 แสดงว่าจำเลยถูกจับตั้งแต่วันที่ 14 พฤษภาคม 2540 แต่โจทก์นำคดีมาฟ้องจากมูลฐานการผิดฟ้อง ผากซึ่งที่อ้างว่าจำเลยเข้ามาขอตัววันที่ 8 มิถุนายน 2540 จึงไม่ถูกต้องและล่วงเลยเวลาแล้ว โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังยุติในชั้นนี้ โดยคู่ความมิได้โต้แย้งคัดค้านว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยขับรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน หนองคาย จ-9676 โดยมีนายธณินทร์ ทวยเพียง ชื่อนท้าย ชนกับรถยนต์หมายเลขทะเบียน น-6312 หนองคาย ที่นายอุ่นเรือน ปินตา ขับสวนมา เป็นเหตุให้รถทั้งสองคันได้รับความเสียหาย และนายธณินทร์ได้รับบาดเจ็บสาหัส หลังเกิดเหตุ จำเลยได้เข้ามาขอตัวต่อพันตำรวจโทอำนาจ ศรีทธาธรรม พนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลย มีการสอบสวนจำเลยไว้ และจำเลยได้รับการประกันตัวไปใน วันเดียวกัน ต่อมาวันที่ 9 มิถุนายน 2540 พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอผิดฟ้อง จำเลยและนายอุ่นเรือนเป็นเวลา 6 วัน ศาลชั้นต้นอนุญาต เมื่อครบกำหนดพนักงานสอบสวนได้ยื่น คำร้องขอผิดฟ้องต่ออีก 2 ครั้ง ศาลชั้นต้นอนุญาตตามขอและครั้งสุดท้ายพนักงานอัยการยื่น คำร้องขอผิดฟ้องเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2540 อีก 6 วัน ศาลชั้นต้นอนุญาตทุกครั้งจำเลยไม่ได้ไป ศาลเพราะจำเลยมีประกันตัว ต่อมาภายในกำหนดเวลาที่ขอผิดฟ้อง โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า จำเลยเข้า มาขอตัวในวันที่ 8 มิถุนายน 2540 และโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยโดยมีการขอผิดฟ้องไว้ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้วโจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ปัญหาสำคัญในเรื่องนี้จึงอยู่ที่ว่าจำเลยได้เข้ามาขอ ตัวต่อพนักงานสอบสวนวันใด พันตำรวจโทอำนาจ ศรีทธาธรรม พยานโจทก์ซึ่งเป็น พนักงานสอบสวนอ้างว่าจำเลยเข้ามาขอตัว พยานเป็นผู้จัดทำหลักฐานบันทึกการขอตัวเอกสาร หมายเลข จ.11 และเป็นคนสอบคำให้การจำเลยเอกสารหมายเลข จ.9 ส่วนจำเลยนำสืบว่าในวันที่จำเลย ไปขอตัวต่อพนักงานสอบสวนนั้นจำเลยได้รับการปล่อยชั่วคราว มีการทำสัญญาประกันไว้ด้วย จำเลยชำระเงินค่าสัญญาไป 2 บาท ปรากฏตามเอกสารหมายเลข ล.3 จำเลยขอตัววันที่ 14 พฤษภาคม 2540 ไม่ใช่วันที่ 8 มิถุนายน 2540 ตามเอกสารหมายเลข จ.11 และบันทึกการขอตัว เอกสารหมายเลข จ.11 มีการลบและแก้ไขวันที่กับเดือน เนื่องจากพนักงานสอบสวนหลงผิดฟ้อง มี การเรียกให้นายประกันนำตัวจำเลยไปพบแล้วขอร้องให้ยินยอมในการแก้ไข ครั้งแรกจำเลยไม่ยอม มีการพาคนไปล้อมบ้านจำเลยตอนกลางคืน กล่าวว่าจำเลยจะหลบหนี จำเลยก็ยังไมยอมให้แก้ไข บ่ายวันรุ่งขึ้นจำเลยจะไปทำงานก่อสร้างที่กรุงเทพฯ พันตำรวจโทอำนาจนำตำรวจไปดึงจำเลยลง จากรถ เอาตัวโดยสารจำเลยไปด้วย ไม่ยอมให้จำเลยไปกรุงเทพฯ สุดท้ายจำเลยแอบหลบไปพบ ทนายความเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง ทนายความแนะนำไม่ให้จำเลยยอมให้แก้ไข แต่ในที่สุดจำเลยก็ต้อง ยอมให้พนักงานสอบสวนแก้ไขวันที่ตามเอกสารหมายเลข จ.11 เนื่องจากเกรงว่าจะถูกกลั่นแกล้ง ยัดเยียดข้อหาผิดอาญาอื่นให้อีก ตามเอกสารหมายเลข จ.5 และ จ.9 ก็มีการแก้ไขวันที่และเดือน

เห็นว่า แม้บันทึกการมอบตัวผู้ต้องหาเอกสารหมายเลข จ.11 จะระบุวันที่ในการมอบตัวเป็นวันที่ 8 มิถุนายน 2540 ก็ตาม แต่ในช่องวันที่และเดือนมีร่องรอยการแก้ไขจากของเดิมเป็นวันที่ 8 มิถุนายน ในการมอบตัวนั้นผู้ต้องหายินยอมให้พนักงานสอบสวนตรวจยึดรถจักรยานยนต์ ยี่ห้อ ยามาฮ่า สีเหลือง หมายเลขทะเบียน หนองคาย จ-9676 คันที่เกิดเหตุ พนักงานสอบสวนจึงได้จัดให้มีการตรวจสอบสภาพรถตามเอกสารหมายเลข จ.4 ปรากฏว่าในช่องวันที่และเดือนที่ทำการตรวจสอบสภาพรถที่ร่องรอยการแก้ไขจากของเดิมเป็นวันที่ 9 มิถุนายน พันตำรวจโทอำนาจได้แจ้งข้อหาและสอบคำให้การจำเลยตามเอกสารหมายเลข จ.9 ปรากฏว่าในช่องวันที่และเดือนที่ทำการสอบสวนและบันทึกการตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนในช่องซ้ายมือของเอกสารหมายเลข จ.9 ก็มีร่องรอยการแก้ไขจากของเดิมเป็นวันที่ 8 มิถุนายน และ 8 มิ.ย. ร่องรอยการแก้ไขทุกแห่งเป็นการแก้ไขโดยใช้น้ำยาลบคำผิดสีขาวป้ายทับวันที่และเดือนเดิมแล้วลงวันที่และเดือนใหม่ที่ลงไปโดยไม่มีการเซ็นชื่อกำกับกับการแก้ไข และโจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่า เหตุใดจึงต้องทำการแก้ไขดังกล่าว จึงเป็นพิรุธอย่างยิ่ง เมื่อศาลฎีกาได้ใช้แว่นขยายส่องดูที่ด้านหลังของเอกสารหมายเลข จ.9 ช่องซ้ายมือและ จ.11 ปรากฏว่ามองเห็นร่องรอยเดิมของวันที่และเดือนก่อนมีการแก้ไขว่าเป็นวันที่ 14 พ.ค. และ 14 พฤษภาคม ได้ชัดเจนซึ่งสอดคล้องตรงกับสำเนาใบเสร็จรับเงินเอกสารหมายเลข ล.3 ที่ศาลชั้นต้นหมายเรียกมาจากสถานีตำรวจภูธรตำบลหอคำ อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ซึ่งจำเลยอ้างว่าเป็นใบเสร็จรับเงินค่าคำร้องขอประกันที่พนักงานสอบสวนอนุญาตให้จำเลยประกันตัวในวันเดียวกันกับที่เข้ามอบตัวในคดีนี้ ตามพยานหลักฐานโจทก์และจำเลยเท่าที่นำสืบมา ข้อเท็จจริงน่าจะเชื่อว่าจำเลยได้เข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนในวันที่ 14 พฤษภาคม 2540 เมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาและทำการสอบคำให้การจำเลยแล้วได้อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวจำเลยไปในวันเดียวกันต่อมาพนักงานสอบสวนหลังสืบไม่ได้ยื่นคำร้องขอผิดฟ้องจำเลยต่อศาล จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาหลายวัน จึงมีการแก้ไขวันที่และเดือนที่จำเลยเข้ามอบตัวใหม่แล้วยื่นคำร้องขอผิดฟ้องจำเลยตามที่ปรากฏในคดีนี้ ที่โจทก์ฎีกาว่าจำเลยมิได้นำใบเสร็จรับเงินเอกสารหมายเลข ล.3 มาซักถามพันตำรวจโทอำนาจ พยานโจทก์เพื่อให้มีโอกาสได้อธิบายถึงที่มาของเอกสาร ประกอบกับตามคำร้องขอประกันตัวที่ปรากฏในสำนวนปรากฏชัดเจนว่ามีการปิดอากรแสตมป์เพียง 1 บาท เท่านั้น จึงขัดแย้งกัน เอกสารหมายเลข ล.3 จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นใบเสร็จรับเงินค่าประกันตัว เห็นว่า จำเลยและนางสมจิตร บ่อแก้ว ผู้ประกันตัวจำเลยเป็นเพียงชาวบ้านที่มีการศึกษาน้อย ย่อมไม่ทราบเกี่ยวกับระเบียบราชการในการประกันตัวแต่อย่างใด เจ้าพนักงานตำรวจเรียกเงินค่าคำร้องขอประกันเท่าใดจำเลยก็ต้องจ่ายให้ และเอกสารหมายเลข ล.3 เป็นเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงานตำรวจและศาลหมายเรียกจากสถานีตำรวจภูธรตำบลหอคำ อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย เป็นใบเสร็จรับเงินที่เจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้ทำขึ้นเอง มิใช่เอกสารที่ฝ่ายจำเลยทำขึ้นแล้วนำมาส่งศาลแต่อย่างใด ส่วนข้อที่ว่าจำเลยไม่นำเอกสารหมายเลข ล.3 มาซักถามพันตำรวจโทอำนาจก่อน จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ เห็นว่า ในคดีอาญาจำเลยมีสิทธิที่จะให้การอย่างไรหรือไม่ให้การเลยก็ได้ เป็นหน้าที่ของโจทก์ต้องนำสืบพยานก่อนให้เห็นว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด จำเลยไม่จำต้องยกประเด็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การก็มีสิทธิที่จะนำสืบในประเด็นนั้นๆ ได้และมีอำนาจนำพยานเข้าสืบเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจำเลยได้โดยไม่ต้องซักถามพยานโจทก์ในเรื่องที่จำเลยจะนำพยานหลักฐานเข้าสืบต่อไป ดังนั้น สำเนาใบเสร็จรับเงินเอกสารหมายเลข ล.3 จึงรับฟังได้ การที่จำเลยเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและทำการสอบสวนจำเลยแล้วได้สั่งปล่อยจำเลยชั่วคราวโดยมีประกันในวันเดียวกันไปจนถึงวัน

ฟ้อง พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการจับกุมจำเลยในวันที่จำเลยเข้ามอบตัวแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 136 (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้น เมื่อคดีนี้มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท จึงอยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.2520 มาตรา 2 และมาตรา 3 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 7 และมาตรา 9 กล่าวคือ เมื่อมีการจับตัวผู้ต้องหาแล้ว พนักงานสอบสวนต้องส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานอัยการฟ้องต่อศาลให้ทันภายในกำหนดสี่สิบแปด ชั่วโมง หากจำเป็นไม่สามารถฟ้องได้ทันภายในกำหนด ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอผิดฟ้องต่อไปได้อีกคราวละไม่เกินหกวัน รวมทั้งสิ้นไม่เกิน 5 คราว และห้ามมิให้พนักงานอัยการฟ้องคดี เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา 7 เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมอัยการ ปรากฏว่าคดีนี้จำเลยถูกจับกุมเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2540 พนักงานอัยการโจทก์ต้องฟ้องคดีต่อศาลภายในกำหนดสี่สิบแปดชั่วโมง หรือต้องมีการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอผิดฟ้องครั้งแรกภายในสี่สิบแปดชั่วโมง แต่พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องขอผิดฟ้องครั้งแรกเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2540 จึงพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา 7 แล้ว เมื่อคดีนี้โจทก์ฟ้องคดีโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุด โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน.

องค์คณะ

มานัส เหลืองประเสริฐ · เกรียงชัย จึงจตุรพิธ · ปัญญารัตน์ วัระยะวานิช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8314/2549>